

זוהר חלק ג' פרשת מצורע (נג).

אם אינו קם באיזה זכות ינצל

ומי שאין רוחו נתעורר לעבודת רבונו, באיזה פנים יעמוד לפני המלך, כאשר יעוררו עליו בדין, ויתפשוהו בקולר^[ב], ולא יהיה נמצא עליו זכות להנצל. על זה כתיב "וּכְצַפְרִים הָאֲחֻזֹת בְּפֶחַ פְּהֵם יוֹקְשִׁים בְּנֵי הָאָדָם" (קהלת ט, יב).

הנפש עם הגוף נידונים בכמה דינים

וטרם שיוצא האדם מן עולם הזה, בכמה דינים נידונת הנפש עם הגוף, טרם הפרדם זה מן זה, ואין מי שישגיח.

השכינה נגלית ולכן הנפש יוצאת

בזמן ההיא שהגיעה השעה להפרד, אין הנפש יוצאה מן הגוף, עד שנגלית עליה השכינה, והנפש מתוך שמחה וחביבות להשכינה יוצאת מהגוף לנגדה, אם זכאית היא נקשרת בהשכינה ונדבקת בה, ואם לא, נפרדת השכינה, והיא נשארת והולכת ומתאבלת על פירוד הגוף, משל אומרים, החתול ממאן להפרד מהאש, ואם חודד לו סכין הולך ברצונו אחריו.

הגוף והנפש נידונים על ידי מלאך "דומה"

אחר כך נדונים שניהם על ידי המלאך דומ"ה, הגוף נדון בקבר עד שחזור להיות עפר, והנפש באש הגיהנם בכמה דינים, עד הזמן שהוא שנגזר עליה לקבל העונש.

נכנסת לגן עדן שלמטה

לאחר שקבלה עונשה, והגיע הזמן להטהר, אז היא עולה מן הגיהנם, ונתלבנת מעונותיה, כברזל שמתלבן באש, ועולים עמה עד שנכנסת לגן עדן שלמטה, ורוחצת שם באותן המים, ובבשמים אשר שם תרחץ, כמו שכתוב "מִקְטָרֶת מֵרֹ וּלְבוֹנָה" (שיר השירים ג, ו), ועומדת שם, עד הזמן שנגזר עליה להתרחק מהמקום שיושבים בו הצדיקים^[ג].

עולה מדרגות ונקרבת על ידי מלאך מיכאל לה'

וכאשר הגיע זמנה לעלות, אז עולים עמה מדרגה אחר מדרגה, עד שנקרבת כקרבן על המזבח, וזה שכתוב "זאת תהיה תורת המצורע ביום טהרתו והובא אל הפה", כהנא עלאה דלעילא^[ד].

זוהר תורה * דף היומי * פרשת מצורע - יום ב'

ב. פירוש, שיפול למשכב במחלה. ג. פירוש, לעלות למעלה מן הגן עדן שלמטה. ד. זה המלאך

נפש הזאת שלא נטמאה כל כך בעולם הזה, זו יש לה תקנה באופן הזה, ואם לא "מְעָנָה" לא יוכל לתקן וגו'" (קהלת א, טו).

האדם שמחזיר נשמתו נקיה נשמתו זורחת שם

רבי יצחק פתח "וְזָרַח הַשְּׁמַשׁ וּבָא הַשְּׁמַשׁ" (קהלת א, ה) וגו'. מקרא זה כבר נדרש, וביארו אותו על נשמת האדם, בזמן שהיא קיימת עם האדם בעולם הזה, אז "וְזָרַח הַשְּׁמַשׁ".

"וּבָא הַשְּׁמַשׁ", בזמן שהאדם יוצא מעולם הזה, ונמצא בתשובה, אז אל מקומו שואף זורח הוא שם, אם זכאי הוא, ככתוב: "וּבָא הַשְּׁמַשׁ וְטָהַר וְאַחַר יֵאָכֵל מִן הַקִּדְשִׁים" (ויקרא כב, ז).

אין תשובה מועילה ללשון הרע

בוא וראה, כל חטאי העולם מכפר עליהם הקדוש ברוך הוא בתשובה, מלבד לשון הרע ההוא, שהוציא שם רע על חברו^[ה], והרי ביארו, במה שכתוב "זאת תהיה תורת המְצַרֵּעַ", זאת היא תורתו של מוציא שם רע.

המדבר לשון הרע נטמאים אבריו וממשיכים עליו צרעת

רבי חייא אמר, כל מי שמוציא לשון הרע, מטמאים לו כל אבריו, ונענש בצרעת, לפי שזה הדיבור הרע עולה, ונתעורר רוח טומאה עליו, והוא נטמא, הבא להטמא מטמאין לו, על ידי הדיבור שלמטה נתעורר ענין אחר.

העוונות גורמים שהסט"א נאחזת בשכינה הקדושה

פתח ואמר "אֵיכָה הִיְתָה לְזוֹנָה קְרִיָּה נְאֻמָּנָה וגו'" (ישעיהו א, כא). זו שהיתה נאמנת לבעלה, נהפכה לזונה. "מְלֻאֲתֵי מִשְׁפָּט", משפט ודאי זה הקדוש ברוך הוא^[1], "צַדִּיק יִלֵּין בָּהּ", זו השכינה הקדושה, ולפי שבחטאותם נתעורר ענין אחר, נסתלק ממנה הקדוש ברוך הוא, ושורה בה רוח של מרצחים, זה שכתוב: "וְעֵתָה מְרַצְחִים".

ק"ו לאדם שממשיך רוח הסט"א עליו בעוונותיו

ומה ירושלים עיר הקדושה כך, שאר אנשים על אחת כמה וכמה, זהו שכתוב: "זאת תהיה תורת המְצַרֵּעַ".

השכינה נפרעת ממנו

רבי יהודה אמר, "זאת תהיה" ודאי לנגדו, להפרע מן מוציא שם רע ההוא^[1].

זיו הזוהר

מיכאל, משרת המקריב נשמות ישראל, על המזבח שלמעלה, וזה ענין התכללות החלק בהכל, והבן. ה. פירוש, שהוצאת שם רע, חמור יותר מן סתם לשון הרע. ו. זו מדת התפארת, שנקראת משפט, והיינו אור עלמא דדכורא, וצד"ק זו מדת המלכות, והיינו אור עלמא דנוקבא. ז. זא"ת מרמז על מדת המלכות, שנקראת אלהים, שהיא מדת הדין.